

ת"ד 3555/03/20 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"ד 3555-03-20 מדינת ישראל נ' פלונית
כב' הש' אלון אופיר

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גרונב

המאשימה

נגד

פלונית ע"י ב"כ עו"ד שי וינר

הנאשמת

גזר - דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בביצוע עבירות של סטייה מנתיב נסיעה, אי שמירה על הימין, נהיגה בקלות ראש, מעבר קו הפרדה רציף וגרימת תאונה בה נגרמו לה עצמה חבלות של ממש.

ביום 12.9.19 בשעת בקר מוקדמת נהגה הנאשמת רכב פרטי בכביש 2104 מאזור מושב טללים לכיוון דרום.

עת הגיעה לעיקול בדרך שהייתה כביש דו סטרי בו נתיב אחד לכל כיוון, סתה מנתיבה לנתיב הנגדי אגב חציית קו הפרדה רציף וגרמה לתאונה חזיתית עם רכב משא שהגיע ממול. (להלן: התאונה)

כתוצאה מהתאונה, נגרמו לנאשמת עצמה חבלות קשות והיא אושפזה בטיפול נמרץ למשך 5 ימים.

מאחר ותוצאות התאונה מבחינת רף החבלות לאדם אינן קלות בפרשה זו, עתרה ב"כ המדינה לענישה מחמירה הכוללת פסילה בפועל לתקופה שלא תפחת משנה, לרכיב של מאסר מותנה ולענישה צופת פני עתיד לצד קנס.

המדינה בטיעוניה מבקשת לקבע מתחם שנע בין 3 חודשי פסילה ועד "שנים רבות" של פסילה, כפי שהגדירה זאת ב"כ המדינה. רף הרשלנות ועוצמת החבלות שיצרה מצדיקים לשיטת המדינה ענישה מחמירה בתוך המתחם שהציגה כראוי.

ב"כ הנאשמת ביקש לקחת בחשבון לטובת הנאשמת מספר גורמים:

ראשית הנאשמת הודתה ולקחה אחריות מלאה.

בנוסף, הייתה זו הנאשמת היחידה שנפגעה בגופה בפרשה זו.

הנאשמת החלימה באופן כמעט מוחלט מפציעתה הקשה, ילדה בת בריאה (הנאשמת הייתה בהריון בזמן התאונה),

ושבה לעבודתה כרופאה במחלקת הילדים בבית חולים סורוקה.

בהינתן שלנאשמת רישיון נהיגה משנת 2014 ואין לחובתה כל עבר תעבורתי, אין כל הצדקה לפסילת הנאשמת בפועל, שכן אין המדובר מנהגת מסוכנת ולאור פגיעות הגוף הקשות שספגה באירוע זה כתוצאה מרשלנותה, אין כל הצדקה להוסיף לה ענישה שתפגע בהכרח בתפקודה כרופאה מצילת חיים. דין וגזירת הדין -

מידת הפגיעה בערך חברתי מוגן

קדושת החיים וזכותו של כל אדם הנע בדרכים כי אחר לא יפגע בשלמות גופו ובריאותו הינן ערכים חברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשמת בפרשה זו.

הנאשמת סטתה מנתיב נסיעתה ללא כל סיבה אשר הצדיקה סטייה זו, וכתוצאה מכך נגרמו לה עצמה חבלות קשות של ממש מהן החלימה כמעט לחלוטין.

רף הפציעות החמורות שנגרמו בתאונה זו וסטיית הנאשמת מנתיב נסיעתה, מעלה את מידת הפגיעה בערכים המוגנים לעיל לרף בינוני שכן הנאשמת היא היחידה שנפגעה בפרשה זו מבלי שנגרמו פגיעות גוף לצד ג'.

קביעת מתחם הענישה -

רף הרשלנות במקרה זה הינו בינוני שכן לא מיוחסת לנאשמת נהיגה במהירות חריגה או יציאה לעקיפה מסוכנת אגב סטייה מנתיב.

יחד עם זאת, סטיית הנאשמת מנתיבה הייתה אגב חציית קו הפרדה רציף מה שאינו מאפשר קביעה של רף רשלנות נמוך.

רף פגיעות הגוף הראשוני היה אמנם גבוה, אך היחידה שנחבלה היא הנאשמת עצמה ובהתאם לנתונים שהוצגו לבית המשפט הנאשמת החלימה כמעט לחלוטין מפגיעות התאונה לה גרמה.

סקירת פסיקה רלוונטית לצורך קביעת המתחם:

מתחם הענישה לעבירות של נהיגה רשלנית בגינה נגרמה תאונת דרכים עם חבלות של ממש כולל רכיב פסילת רישיון נהיגה לתקופה שנעה על פי רוב החל משלושה חודשים עד מספר שנים [עיין: עפ"ת 40943-03-14 שגיא נגל נ' מ"י, הש' ר. בן-יוסף (3.4.14), עפ"ת 10348-03-14 מרים לוגסי נ' מ"י, הש' ר. בן-יוסף (13.3.14), עפ"ת 46532-03-13 משה אדזיאשוילי נ' מ"י, הש' כ. סעב (1.6.13), עפ"ת 7802-03-13 דדו נ' מ"י, הש' כ. סעב, (2.6.13)].

אם רף הרשלנות גבוה יותר או אם מתלוות עבירות חמורות נוספות הנעוצות בבסיס הרשלנות או אם תוצאות התאונה קשות - תקופת הפסילה ממושכת יותר.

ככל שרף החומרה עולה רף הענישה עולה וכשהתוצאות קשות במיוחד גם הוטלו עונשי מאסר בנוסף לרכיב הפסילה החל ממאסר על תנאי ועד מאסר בן מספר חודשים (עיין: עפ"ת 17608-04-10 אורי מכלוף נ' מ"י, ש' ח.בן עמי, (8.8.10), עפ"ת 2235-04-13 אלינור בוארון נ' מ"י, הש' ט. חיימוביץ', 16.12.13).

יחד עם זאת, כאשר רף הרשלנות נמוך או שרף החבלות שנגרמו אינו חמור, נגזרה ענישה שקרובה או זהה לחלקו הנמוך של המתחם שהוצג לעיל:

ברע"פ 1420/13 **איגור זורקובסקי נ. מ"י** נותרה על כנה ענישה של 7 חודשי פסילה בפועל, בגין גרימת תאונת דרכים תוך גרימת חבלות של ממש להולכת רגל בדמות שברים בכף רגלה.

בעפ"ת (ב"ש) 7554-06-13 שני אורנשטיין נ. מ"י קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 12 חודשים. בפרשה זו דובר על נסיעה אחורנית במגרש חניה וגרימת חבלות להולך רגל הכוללות שברים בעצמות הירכיים והזקקות לניתוח ושיקום. בית המשפט קבע כי בבחינת רף הרשלנות הספציפי לא היה מקום להעלות את עונש הפסילה לסף העליון של המתחם.

בפרשה זו הייתה הנאשמת נהגת חדשה.

ברע"פ 7195/15 טסלי מיכאל נגד מדינת ישראל פגע נהג בהולכת רגל שחצתה כביש בסמול למעבר חצייה וגרם לה לחבלות גוף קשות הכוללות שברים מרוסקים באגן ובמקומות נוספים בגופה. בית המשפט קבע כי שהות הולכת הרגל 2.15 שניות על הכביש טרם נפגעה מצדיקה את הרשעת הנאשם ובתי משפט מחוזי ועליון לא התערבו בקביעה זו תוך שאשרו כעונש ראוי (כאשר הרשלנות אינה גבוהה) ענישה הכוללת 3 חודשי פסילה בפועל, התואמת לענישת המינימום הקבועה בחוק.

מתחם הענישה שנקבע בפרשה זו נע בין 3 חודשי פסילה ועד ל- 12 חודשים.

ניתוח רף הרשלנות בפרשה זו, על רקע אופי החבלות שנגרמו כתוצאה מרשלנות הנאשמת (**חבלות עצמיות** מהן החלימה) יחד עם ניתוח הפסיקה והענישה הנוהגת מוביל אותי למסקנה לפיה מתחם הענישה הראוי בפרשה זו נע בין 3 חודשי פסילה ועד 8 חודשים.

קביעת העונש הראוי על רקע המתחם אותו קבעתי -

הנאשמת אמנם סטתה מנתיב נסיעתה בשעת בקר בעיקול אגב חציית קו הפרדה רציף, אך פעולה זו לא בוצעה אגב עקיפת רכב אחר, לא יוחסה לה נהיגה במהירות חריגה שלא מתאימה לתנאי הדרך, ולא יוחסה לה חוסר עירנות הנובעת מהתנהגות יזומה שלה. רשלנות הנאשמת הוגדרה על ידי כבינונית ולכן כפועל יוצא מרשלנות זו ניצבת בשלב זה הנאשמת במרכז מתחם הענישה אותו קבעתי. הנאשמת הודתה ולקחה אחריות מלאה ללא כל תיקון של כתב האישום וללא כל הסדר טיעון עם המדינה.

עמדה זו של הנאשמת פועלת מכח החוק (תיקון 113 של חוק העונשין) לזכות הנאשמת ומצדיקה תנועה במתחם לכיוון חלקו הנמוך.

הנאשמת עצמה היא היחידה שנחבלה חבלות של ממש באירוע תאונתי זה, ובכך "נענשה בגופה משמיים". חבלות הגוף של הנאשמת לא הותירו בה נכות שהוצגה על ידי המדינה, ולפי טיעוני ההגנה היא שבה לעבודתה באופן מלא כרופאה במחלקת הילדים בבית חולים סורוקה (הצגו מסמכים רלוונטיים ומכתב המלצה של מנהל המחלקה). עצם העובדה כי רשלנות הנאשמת לא גרמה לצד ג' כל פגיעת גוף והנאשמת עצמה היא היחידה שנחבלה חבלות מהן החלימה, יש בה כדי להצדיק תזוזה נוספת לכיוון ענישת הבסיס במתחם אותו קבעתי.

שונה מצבו של נאשם הגורם נכויות קשות לנפגע (אדם אחר) בתאונה לה גרם, ממצבו של מי המזיק לעצמו בלבד בתאונה.

ככל שהדבר קשור לנסיבות שאינן קשורות לתאונה עצמה:

הנאשמת נהגת משנת 2014 ולחובתה אין כל עבר תעבורתי (אף לא דוח חנייה).

המדובר באישה נורמטיבית לחלוטין, נשואה לרופא ואם לשני ילדים קטנים (שנתיים וחודש וחצי) המתגוררת בישוב מרוחק בו אין תחבורה ציבורית בתדירות סבירה לצורך הגעתה למשמרות בבית החולים סורוקה שם היא עובדת.

אני מקבל את טענות ההגנה לפיהן כל יום פסילה של הנאשמת בפועל יפגע בהכרח ביכולתה לתת לציבור שירותי רפואה, ובמקרה זה ציבור של ילדים חולים.

אני סבור כי בשקילת הענישה הראויה נכון יהיה במקרה זה (כמו גם במקרים אחרים) לבחון את השפעת הענישה על האינטרס הציבורי לאפשר לאנשי רפואה/הצלה/בטחון המשך תפקוד למרות הצורך המתבקש לגזור עונש ראוי בהתאם לעבירות שביצעו.

שקלתי את בקשת ההגנה להימנע במקרה זה מכל רכיב של פסילה בפועל או מרכיב של מאסר מותנה.

ככל שהגבר קשור למאסר מותנה, אני סבור כדעת ההגנה כי אין לרכיב זה מקום בנסיבות של פרשה זו.

הנאשמת כאמור נורמטיבית לחלוטין, העבירה שביצעה היא בודדת בנוף התנהגותה התעבורתית ואין אני סבור כי קיים חשש מהמשך נהיגתה המחייב הצבת רכיב של מאסר מותנה כדי לייצר כלפיה הרתעה.

עמוד 4

הנזק שיגרם רכיב של מאסר מותנה לעתידה כרופאה אינו מידתי בעיני אל מול העבירות שביצעה בפרשה זו.

ביחס לבקשת ההגנה להימנע מכל רכיב של פסילה, הרי שקבלת בקשה זו יוביל בהכרח לגזירת ענישה שהיא נמוכה מחלקו הנמוך של המתחם אותו קבעתי.

לצורך גזירת ענישה נמוכה מחלקו הנמוך של המתחם, לא די בנסיבות אישיות מיוחדות כך גם לא די בלקיחת אחריות מלאה לצד היעדר עבר תעבורתי.

יש ששיקולי שיקום יצדיקו סטייה כזו, אך בפרשה זו הנאשמת השתקמה, הבריאה ושבה לעבודה מלאה, כך שאין למעשה שיקולי שיקום היכולים להצדיק סטייה מענישת המינימום הקבועה בחוק.

בשונה מקביעותי בפרשת רוש (ת.ד. 1665-01-18) שם נגרמו חבלות קלות לנאשמת עצמה שהיא אם חד הורית לארבעה ילדים (גם היא עובדת בסורוקה) ונעדרת כל עבר תעבורתי 21(!) שנים, רף החבלות במקרה דנן חמור הרבה יותר וכך גם רף הרשלנות שהוביל לחבלות אינו דומה לפרשת רוש.

לאחר ששקלתי את רף הרשלנות, את אופי פגיעות הגוף של הנאשמת עצמה בתאונה (ואת החלמתה), את לקיחת האחריות המלאה, את עברה הנקי לחלוטין של הנאשמת ואת אופי עיסוקה כרופאה יחד עם הפגיעה הפוטנציאלית של רכיב הפסילה בפועל בעיסוקה הנוכחי, החלטתי לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. קנס בסך 1500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 150 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 90 יום.

מהפסילה בפועל יקוזזו 60 ימי פסילה מנהלית אותם כבר ריצתה הנאשמת.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 180 יום מהיום במזכירות בית המשפט **ואם לא תעשה כן תחשב**

הנאשמת פסולה מיכולת לקבל או להחזיק רישיון נהיגה, אך פסילתה לא תימנה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ח' אב תש"פ, 29 יולי 2020, בנוכחות הצדדים.

עמוד 5